

[Tastesen]

rimeligt at afvise, at der foregår en heroinuddeling i Christiania, for det gør der nemlig ikke. Men der foregår en narkotikakriminalitet i Christiania, i det øvrige København og i Danmark i øvrigt, som vi har et ansvar for med de midler, vi har til rådighed, at få bekæmpet.

Når hr. Ninn-Hansen siger, han møder det i retssalene: »Det var i Christiania, det foregik«, så er det vel udtryk for en efterhånden meget anvendt metode: ingen står anklaget for en kriminel handling i dette samfund, i hvert fald ikke når den knytter sig til storby-samfundet København, uden at man henviser til, at det har en eller anden sammenhæng med Christiania. Men det er bestemt ikke noget bevis for, at den bestemte kriminalitet lige netop er foregået i forbindelse med Christiania.

Om stofmisbruget vil jeg generelt sige, at det nu som tidligere er et symptom på en gruppe menneskers mistroivsel i et højt udviklet samfund. Den økonomiske krise med i tusindvis af ungdomsledige, der ikke bruges af samfundet, har inden for de sidste par år forværret situationen, samtidig med at de ressourcer, vi kan sætte ind til begrænsning af stofmisbruget, ikke har fulgt med udviklingen. I vore bestræbelser for at bremse stofmisbrug og kriminalitet er der to veje, vi kan gå, og vi skal naturligvis benytte os af begge veje. Vi skal begrænse udbuddet af de hårde narkotiske stoffer, og vi skal begrænse efterspørgslen efter de hårde narkotiske stoffer.

Først med hensyn til begrænsningen af udbuddet. Politiet må have så gode vilkår, som det er muligt at give dem, for at hindre stoffernes udbredelse på det danske marked. Jeg er enig med hr. Ninn-Hansen i hans vurdering af det farlige i den internationale narkotikakriminalitet, som også synes at ramme vort land og byen København. Jeg tror, opklaringsprocenten her spiller en meget væsentlig rolle, når det gælder indsatsen mod den internationale narkotikahandel. Jeg forstår også på justitsministeren, at hun fortsat vil prioritere den indsats, politiet skal gøre på dette område, meget højt. I øvrigt har vi jo en strafferamme, som går op til 10 års fængsel, hvis man får fat på nogle af dem, som er de virkelig skyldige bagmænd for den narkotikakriminalitet, som rammer vort land.

Jeg tror alligevel, at dér, hvor vi først og fremmest skal sætte ind, er ved at søge efterspørgslen begrænset. Hvis mennesker har det skidt og bringes i et afhængighedsforhold til heroin, vil de pågældende, uanset hvor restriktivt samfundet er over for deres adfærd, gøre alt, hvad der er muligt, for alligevel at skaffe sig stoffet. Det, sagen drejer sig om, er derfor noget meget politisk: at påvirke vort samfunds totalmiljø, så mennesket mentalt får det bedre. Det er vort ansvar her i folkettingen, men det er også et ansvar, man har ude i de enkelte kommuner. Jeg kunne fristes til at citere den sociale bistandslovs § 28:

»Det sociale udvalg kan tilbyde enlige og familier vederlagsfri, løbende vejledning og rådgivning og er forpligtet til ved opsøgende virksomhed at rette et sådant tilbud til enhver, som må antages at trænge hertil.«

Sandt at sige, så trænger stofmisbrugerne hertil. Jeg ville ønske, man kunne prioritere den opsøgende virksomhed meget højere, end det i øjeblikket er tilfældet. Jeg tror, en samlet forebyggende indsats er det eneste, der virkelig for alvor kan mindske stofmisbrugsproblemet – dette både når det gælder de hårde stoffer, og når det gælder de bløde stoffer, som ved lang tids brug også er farlige.

En måde at begrænse efterspørgslen på er naturligvis, hvis vi kan trække stofmisbrugerne ud af stofmiljøet. De socialpædagogiske behandlingsinstitutioner har her igennem årene gjort en fortræffelig indsats, og vi må fortsat støtte det arbejde, der her udføres under vanskelige vilkår.

Det lykkes ikke at få alle narkomaner helbredt igennem behandlingssystemet, og her er nogle kredse faldet for den fristelse, at svaret så må være, at vi giver dem et afhængigheds-skabende stof legalt, fremfor at de skal skaffe stoffet på det kriminelle marked. Jeg må stærkt advare imod, at denne løsning, der ganske givet i enkeltituationer kan være en humanitær handling, bliver gjort til den generelle narkotikapolitik. Vi vil da være derhenne, hvor vi bevidst afskriver mennesker fra at blive stoffrie, og blot indrangerer dem på et socialt sidespor som ubrugelige. Jeg vil derfor her ved denne lejlighed stærkt appellere til sundhedsstyrelsen om, at de 3 meta-donklinikker, der i dag åbnes i København, får en midlertidig karakter og et socialpædagogisk indhold, der sigter mod, at hver en-